

ліквідацією обраного ним фонду, і у деяких будуть наявні сумніви щодо спроможності діяльності такої системи. Серед можливих способів передання пенсійних коштів: інший пенсійний фонд, з яким учасником укладено пенсійний контракт; банк, у якому відкритий пенсійний депозитний рахунок; страхова організація, з якою учасником фонду укладено договір страхування довічної пенсії, якщо учасник фонду досяг пенсійного віку (ст. 18 ЗУ «Про недержавне пенсійне забезпечення») [3] – є відсутня можливість одноразової виплати вкладнику його коштів. Це дало б можливість вкладнику у випадку ліквідації фонду отримати фактично-вкладені кошти і припинити участь в цій системі.

І найголовніша проблема, на наш погляд, стосується саме недостатньо високого економічного рівня життя населення на сьогодні. Більшість громадян нажаль мають перейматися як прожити до наступної заробітної платні, а не заглядати на майбутнє. Населенню просто не вистачає коштів для того щоб їх відкласти, тому це і є головною проблемою для функціонування системи недержавного забезпечення, разом з недовірою громадян до неї.

Взявши до уваги перераховані вище проблемні аспекти системи, ми дійшли висновку, що сферу недержавного пенсійного забезпечення необхідно вдосконалювати. Для цього пропонуємо декілька шляхів згідно з наявних проблем: 1. Підвищення інформування населення про наявність в Україні такої системи: розповідь у вигляді лекційного заняття працюючим на підприємствах, установах, організаціях, про дану можливість стати членом системи, всеціле залучення ЗМІ для інформування (добросовісного висвітлення плюсів та можливих ризиків); 2. Все функціонування різних систем країни в різних галузях і благополуччя верств населення базується в першу чергу на економіці, тому необхідністю є підняття економічного рівня населення, що керуючим державою ніяк не вдається зробити. Для цього науковці в сфері економіки мають детальніше прогнозувати кроки розвитку, унеможливити ризик інфляції, підвищити експорт вітчизняного продукту та знизити імпорт тих видів товару, які є наявними і в Україні, гострою проблемою залишається державний борг України, який нажаль навіть не стоїть на місці, а зростає, трагічна ситуація зони АТО, безробіття населення, неофіційне працевлаштування. Ці наявні і всім відомі економічні проблеми і не дають можливості громадянам відчути утопічну атмосферу, а органи влади, нажаль, займаються профанацією концентруючись на багатьох інших на їхню думку гострих і «важливих» питаннях.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Скакун. О.Ф. Теорія права і держави: Підручник. 3-тє видання. Київ: Алерта; ЦУП, 2011. 524 с.
3. Про недержавне пенсійне забезпечення: Закон України від 09.07.2003 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2003, № 47-48, Ст. 372.

Куркуріна Вікторія Іванівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., професор **Тіщенкова С.О.**

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В СУЧАСНОМУ МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Сьогодні, Україна приймає активну участь у міжнародній діяльності, зокрема діяльності ООН, ОБСЕ, тощо в контексті підтримки миру та безпеки і функціонування верховенства права, як в національному праві, так і в міжнародному.

У міжнародному праві під міжнародно-правовою відповідальністю розуміються конкретні негативні юридичні наслідки, що настають для суб'єкта міжнародного права в результаті порушення ним міжнародно-правового зобов'язання [1].

Якщо згадати В. Мазова, то він зазначив, що міжнародна відповідальність – це сукупність міжнародно-правових відносин, що виникає в сучасному міжнародному праві у зв'язку з правопорушеннями, що їх здійснюють будь-які суб'єкти міжнародного права [2].

Комісія міжнародного права ООН у проекті статей про відповідальність 2001 р. у ст. 3 зазначає, що діяння держави може бути кваліфіковане як міжнародно-протиправне лише на підставі міжнародного права. На таку кваліфікацію не може вплинути кваліфікація цього ж діяння як правомірного згідно з внутрішньодержавним правом [3]. Організація об'єднаних націй відповідно до основних принципів міжнародного права, забезпечує мир і безпеку громадян, як на міжнародному рівні, так і

на національному.

5 серпня 2011 р. на 63-й сесії Комісії міжнародного права прийнято Проект статей щодо відповідальності міжнародних організацій. Проект складається з 67 статей з коментарями до них. КМП рекомендувала Генеральній асамблеї ООН прийняти Проект статей до уваги, включити його в додаток до резолюції та на одній з наступних сесій ГА ООН розглянути питання про розробку конвенції на основі даного проекту [4].

Порушення вважається серйозним, якщо присутнє грубе чи систематичне невиконання зобов'язань міжнародною організацією. Держави і міжнародні організації повинні намагатися покласти край будь-якому серйозному порушенню правомірними засобами. Жодна держава чи міжнародна організація не може надавати допомогу чи сприяння в збереженні становища, що склалося в результаті серйозного правопорушення (ст. 42). Постраждала держава чи міжнародна організація висуває претензію, в якій повідомляє міжнародну організацію про свої вимоги, може вказати винній стороні, як вона має вчинити, щоб припинити протиправне діяння та в якій формі вона вимагає відшкодування (ст. 44).

Держава не може ухилитися від відповідальності, посилаючись на ту обставину, що відповідно до внутрішнього законодавства ці дії не потрібно робити або потрібно робити іншим способом. У Віденській конвенції про право міжнародних договорів 1969 р. встановлено, що держава «не може посилатися на положення свого внутрішнього права як виправдання для невиконання нею договору» [5]. Аналогічне положення містить і Резолюція, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН про відповідальність держав за міжнародні протиправні діяння.

Однією з найактуальніших проблем притягнення до міжнародно-правової відповідальності є питання притягнення держав до відповідальності за вчинення агресії без винесення рішення про це Радою Безпеки ООН. До складу Ради Безпеки ООН входить 5 постійних членів: КНР, Франція, Росія, Велика Британія, США. Ці держави можуть заблокувати рішення стосовно себе або стосовно питань, коли задіяні їхні інтереси. Згідно з п. п. 2-3 ст. 27 Статуту ООН, рішення Ради Безпеки ООН з не процедурних питань вважаються прийнятими, коли за них подані голоси дев'яти членів Ради з п'ятнадцяти, включаючи голоси всіх постійних членів Ради, що збігаються [6].

Отже, міжнародно-правова відповідальність визнається одним з принципів міжнародного права, тобто є основною загального міжнародного права. Сьогодні пріоритетним завданням учасників міжнародного права є розробка ефективної законодавчої моделі й обмін інформацією серед держав щодо відповідальності за міжнародні злочини. Саме тому, міжнародно-правова відповідальність є актуальною проблемою сучасного міжнародного права. Механізм застосування міжнародно-правової відповідальності потребує ретельного вдосконалення.

Література

1. Коверзнева Г.П., Коверзнев М.С., Відповідальність у міжнародному праві: <http://intlawa.manac.net/v13/8.pdf>.
2. Мазов В.А. Ответственность в международном праве. Москва: Юрид. лит., 1979. 152 с.
3. Проект статей об ответственности государств за международно-противоправные деяния 2001г. // Доклад Комиссии международного права о работе ее пятьдесят третьей сессии: доклад ООН (A/56/10). Нью-Йорк: ООН, 2001. С. 26-46. Ст. 3.
4. Responsibility of international organizations: http://untreaty.un.org/ilc/summaries/9_11.htm.
5. Віденська конвенція про право міжнародних договорів: від 23.05.1969 р. / *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1986. № 17. Ст. 343.
6. Статут ООН від 26.06.1945 р.: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_010.

Лещенко Анастасія Андріївна

Мостовой Ігор Віталійович

студенти юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., доцент Грицай І.О.

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ІНФОРМАЦІЙНІЙ СФЕРІ

Засновник однієї з найвпливовіших банківських систем у Великобританії – Н. Ротшильд зазначив: «Хто володіє інформацією, той володіє Світом». Наразі в період максимального технічного розвитку, наявності джерел швидкого розповсюдження новин глобального чи місцевого значення